

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/143/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514204209
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8514204209.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Z. S., J.. XX.X.XXXX, G. X. XX, XXX XX K., právne zastúpená: JUDr. Marta Konkoľová, advokátka, so sídlom ul. Jarmočná 79, Stará Ľubovňa, o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 5C/239/2014 - 108 zo dňa 25.05.2018, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol a vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 72,96%.

2. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v predmetnom spore ide o spotrebiteľský právny vzťah. V zmysle odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove súd prvej inštancie skúmal, či žalobca pri poskytovaní úveru konal s odbornou starostlivosťou podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) a ustálil, že úver poskytnutý žalovanej žalobcom podľa zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov, a to vzhľadom na to, že žalobca si nespĺnil povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 7 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 7 ods. 21 a ods. 22 ZoSÚ. Dospel k záveru, že neboli absolútne predložené doklady o tom, či žalobca v tomto kontexte skúmal ekonomickú situáciu žalovanej po všetkých stránkach a či riadne skúmal i sociálnu situáciu žalovanej (rodinný stav, počet členov domácnosti, príjmy partnera, výdavky v domácnosti atď.). Žalobca nijako nepreukázal, či manžel žalovanej vie o uzavretí úverovej zmluvy, či manžel žalovanej pracuje a aký má príjem, pri výdavkoch je pri každej z položiek uvedená suma 0 eur, pričom žalovaná výdavky na bývanie má a aj pri bežnej logike je zrejmé, že pravdepodobne každý človek má nejaké výdavky na domácnosť a potreby rodiny. Konštatoval, že nesplnenie postupu žalobcom riadne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ vyplýva i z toho, že ak by si žalobca riadne zistil výšku príjmov žalovanej a jej manžela v čase uzatvárania Zmluvy, tak by vzhľadom na manželský zväzok žalovanej musel relevantne trvať na uzavretí Zmluvy i manželom žalovanej (či jeho súhlase k jej uzavretiu), nakoľko pri príjmoch žalovanej v tom čase (pred splnením odvodových povinností v zásade 370,00 eur), neznámom príjme manžela a počte detí (už v tom čase tri) zrejme úver 3.000,00 eur nebol u nich bežná vec. Všetky tieto skutočnosti nemožno hodnotiť inak ako hrubé porušenie povinností žalobcu a preto sa úver poskytnutý žalovanej na základe zmluvy o úvere považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobe v zostávajúcej časti po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove

nevyhovela žalobu zamietol. Na záver dodal, že pre naplnenie ustanovenia § 391 ods. 2 CSP považoval sa za potrebné sa vysporiadať aj právnym názorom odvolacieho súdu poukazujúcich na ust. § 9 ods. 2 písm. c), j) a k) v kontexte s rozsudkom Súdneho dvora EU C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. a uviedol, že sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že súd dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná v zostávajúcej časti, z iných dôvodov ako bolo pôvodne vyjadrené v rozsudku z 21.06.2016, č. k. 5C/239/2014-51, ktorý bol v zamietavej časti zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove z 02.05.2017 č. k. 9Co/87/2016-75, žalobu zamietol.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Žalobca bol vo veci úspešný v časti predmetu konania vo výške 2.837,90 eura, teda v rozsahu 86,46 % a žalovaná bola úspešná v časti predmetu konania vo výške 443,85 eura, teda v rozsahu 13,52 %. Po odpočítaní úspechu žalobcu v rozsahu 86,48 % od úspechu žalovanej v rozsahu 13,52 % vznikol vo veci úspešnejšiemu žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,96 %.

4. Žalobca podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie v rozsahu jeho zamietnutej časti a trov konania. Mal za to, že pri poskytnutí úveru konal v súlade s právnymi predpismi a bonitu overil dostatočne v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ. Špecifikáciou žaloby, na základe rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 04.07.2017 žalobca doplnil žalobu o dôkazy preukazujúce, že postupoval pri poskytovaní úveru v súlade s § 11 ods. 2 ZoSÚ a síce získaním informácií o príjmoch a výdavkoch a ďalších majetkových pomeroch žiadateľa o úver, predložením potvrdenia o lustrácii príjmov žiadateľa o úver v Sociálnej poisťovni a predložením potvrdenia o lustrácii žiadateľa o úver v spoločnom registri bankových informácií. Poukázal na skutočnosť, že žalovaná bola povinná poskytnúť úplné, presné a pravdivé údaje pre posúdenie jej bonity v súlade s § 7 ods. 2 ZoSÚ. Žalovaná uviedla v žiadosti o úver v údajoch o výdavkoch žiadateľa sumy vo výške „0“, v kolónke ohľadom existencie obmedzenia BSM odpoveď „nie“, v kolónke počet vyživovaných detí „0“, pričom uvedené nebolo pravdivo označené a podľa vyjadrení žalovanej na pojednávaní má žalovaná výdavky na bývanie, ako aj tri nezaopatrené deti. Žalovaná túto povinnosť porušila a nemôže sa dovolávať ochrany svojich práv založených na vlastnom klamstve. K tvrdeniu súdu, že žalobca mal vzhľadom na existujúci manželský záväzok žalovanej trvať na uzavretí zmluvy i s manželom žalovanej, nakoľko zrejme úver vo výške 3.000 eur nebol u nich bežná vec, poukázal na odbornú judikatúru, ale aj prax súdov, v zmysle ktorej sa za predmet BSM nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Z uvedeného vyplýva, že na úkony, ktoré sa netýkajú vecí patriacich do BSM alebo ich správy, nie je súhlas druhého manžela potrebný. Na záver zdôraznil, že zohľadnil dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjmy a výdavky spotrebiteľa a aj účel spotrebiteľského úveru, nahliadol do príslušnej databázy s negatívnym dopytom (SRBI) a vychádzal z údajov poskytnutých mu žalovanou a zistenými lustráciou v Sociálnej poisťovni, teda povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v žiadnom prípade neporušil a už v žiadnom prípade sa nejedná o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zároveň priznal náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá zdôraznila, že žalobca zohľadňoval iba príjmovú časť, pričom úplne opomenul zisťovať výdavky na strane žalovanej. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov žalobca nemohol objektívne posudzovať jej celkovú sociálno - ekonomickú situáciu. Podľa jej názoru je nutné vyhodnotiť skúmanie bonity žalovanej zo strany žalobcu ako úplne formalistické. Uviedla, že spotrebiteľ je síce povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie vyhodnotiť. Navrhla potvrdiť rozsudok súdu v napadnutom rozsahu ako vecne správny a zaviazat žalobcu nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania.

6. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na svojich doterajších tvrdeniach. Uviedol, že pri zohľadnení príjmu žalovanej vo výške 376 eur je zrejme, že splátka vo výške 63,44 eura bola pre žalovanú splniteľná a jej finančné možnosti umožňovali splácať úver.

7. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá zotrvala na svojom tvrdení o formalistickom a nedostatočnom skúmaní bonity žalovanej zo strany žalobcu.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

11. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ veriteľ je pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

12. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

13. Zákon č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, ktorou sa v čl. 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzatvorením zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.

Zmyslom úpravy je predovšetkým ochrana spotrebiteľa, vychádzajúc z cieľov smernice sa touto úpravou ale sleduje aj širšia spoločenská ochrana.

Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzatvorením zmluvy bonitu spotrebiteľa predstavuje pre spotrebiteľa aj určitú záruku, že veriteľ bude pri poskytovaní úveru postupovať tak, aby ho do určitej miery chránil pred neschopnosťou splácať. Primárnym chráneným záujmom je tu ochrana spotrebiteľa pred nezodpovedným poskytnutím úveru, ktoré by viedlo k jeho insolvencii so všetkými negatívnymi následkami, a to ako ekonomickými v podobe straty majetku, tak spoločenskými v podobe spoločenskej stigmatizácie (Wachtlová, Slanina: Zákon o spotrebiteľskom úvere, Komentár, Praha, C.H.Beck, 2011, s.99).

Sekundárne sa ochranou spotrebiteľa dosiahne aj ochrana veriteľa a docieli sa tým želaný stav zodpovedného úverovania.

14. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-449/13, CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus et al z 18.12.2014 uviedol, vykladajúc čl. 8 Smernice 2008/48/ES okrem iného to, že poskytovateľ úveru musí v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam zvážiť, či sa jedná o príslušné informácie a či sú tieto informácie dostatočné pre posúdenie úveruschopnosti spotrebiteľa. V tomto ohľade sa dostatočnosť uvedených informácií môže líšiť podľa okolností, za ktorých dôjde k uzatvoreniu úverovej zmluvy podľa osobnej situácie spotrebiteľa alebo podľa čiastky úveru uvedenej v tejto zmluve. Toto posúdenie je možné vykonať pomocou dokladov o finančnej situácii spotrebiteľa, ale nie je možné vylúčiť, aby poskytovateľ úveru zohľadnil prípadne skôr získané znalosti o finančnej

situácii záujemcu o úver. Avšak len ničím nepodložené prehlásenia spotrebiteľa nemôžu byť samé o sebe kvalifikované ako dostatočné, pokiaľ nie sú podopreté žiadnymi dokladmi.

15. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektoej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

16. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

17. Žalobca pri skúmaní bonity žalovanej postupoval získaním údajov o žalovanej na základe lustrácie v Spoločnom registri bankových informácií a zo žiadosti žalovanej o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 21.02.2014, zároveň vykonal dopyt na Sociálnu poisťovňu. Zo žiadosti žalovanej o poskytnutie spotrebného úveru a lustrácie zo Sociálnej poisťovne možno zistiť výšku mesačného príjmu žalovanej, jej rodinný stav, ako aj to, že žalovaná nemá žiadne výdavky spojené so splátkami úverov, kreditnými kartami, povoleným prečerpaním, ručením alebo ostatné výdavky. Z lustrácie v SRBI vyplýva negatívny výsledok.

18. ZoSÚ vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Pre naplnenie podmienok uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ nepostačuje len formálne zistenie základných informácií o výške príjmov a výdavkov spotrebiteľa, ale aj ich preukázanie a odborné posúdenie. Ak by pre splnenie zákonnej podmienky „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ postačovalo len uvedenie výšky príjmov a výdavkov spotrebiteľa, bez ich náležitého preukázania a vyhodnotenia, nedošlo by k naplneniu účelu tohto ustanovenia, ktorým je predchádzanie vzniku spotrebiteľskej insolventnosti.

19. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

20. Súd prvej inštancie si ex offo overil príjem žalovanej dožiadaním Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Stará Ľubovňa, ako aj lustráciou v Sociálnej poisťovni. Zistil, že v čase podania žiadosti o spotrebný úver zo dňa 21.02.2014 bola žalovaná zamestnaná v Q. s mesačným vymeriavacím základom vo výške 370 eur, čo sa približne zhoduje s údajmi uvedenými v predmetnej žiadosti o spotrebný úver. Súd prvej inštancie si ďalej overoval údaj „0“ pri počte vyživovaných detí a zistil, že žalovaná je matkou šiestich detí, z toho v čase podania žiadosti troch nezaopatrených, teda musela mať žalovaná nejaké výdavky spojené so starostlivosťou o tieto deti. Informáciu o nezaopatrených deťoch, resp. iné výdavky spojené napr. s bývaním, stravou, cestovné výdavky atď. si žalobca vôbec neoveroval. Nevyžiadal si od žalovanej ďalšie doplňujúce informácie, aby získal objektívny obraz o jej bonite. Muselo mu byť pritom podozrivé, že žalovaná uviedla v žiadosti o úver pri ostatných výdavkoch údaj „0“. Žalobca si overil len výdavky spojené s poskytnutými úvermi lustráciou v SRBI. Príjem môže byť vyhovujúci, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov osoby žiadajúcej o úver, nemôže urobiť záver o tom, či táto osoba je alebo nie je schopná splácať požadovaný úver. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na doplňujúci návrh, ktorým sa mení a dopĺňa ZoSÚ, v ktorom sa okrem iného uvádza, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou.

21. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, napr. počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky žalovanej na domácnosť a pod., nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebný pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy. Povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou je možné považovať za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ. Uvedené má za následok to, že úver je bezúročný a bez poplatkov ako správne uviedol súd prvej inštancie.

22. Za tohto stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.